

Κοινωνία (/10808) › Παιδεία-Έρευνα (/10808/10839)

Τα καινούργια παπούτσια του σχολείου

" ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ

Δημοσίευση: 20 Οκτωβρίου 2018 19:10

Το δημόσιο σχολείο, μέσα από τις απλές διαδικασίες του, χωρίς τα θέλητρα πλούσιων ΜΚΟ, οδηγεί τα παιδιά των προσφύγων, και όχι μόνο, στον δρόμο της πραγματικής ζωής, που πρέπει να κατακτιέται μέσα από αγώνες και όχι να εξαρτάται από πενιχρά επιδόματα χωρίς δουλειά και μόρφωση

Των Ειρήνης Αντωνάκου και Μαρίας Περδικούρη*

Όταν δουλεύει κανείς σε κέντρα φιλοξενίας, αντιλαμβάνεται ότι αυτά έχουν μετατραπεί πλέον σε ετεροτοπικούς χώρους, στους οποίους συχνά είναι δύσκολο να καθοριστούν ο χρόνος και η καθημερινότητα σε σχέση με τα αντίστοιχα της κοινωνικής πραγματικότητας «απέξω». Η κανονικότητα παίρνει άλλες διαστάσεις, που θυμίζουν παλιότερες μεταπολεμικές γενιές στην Ελλάδα.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο έρχεται ο ρόλος του σχολείου, ίσως όχι πάντα για να δώσει γνώση, αλλά κυρίως για να υπενθυμίσει στους πρόσφυγες, γονείς και μαθητές, ότι τελικά πρέπει να βγουν από το κέντρο φιλοξενίας, να αφουγκραστούν την πραγματική πόλη με τις ομορφιές και τα προβλήματά της και στη συνέχεια να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους, χωρίς καθοδηγητές και άλλους ειδικούς «προσφυγολόγους».

Το δημόσιο σχολείο, μέσα από τις απλές διαδικασίες του, χωρίς τα θέλητρα πλούσιων ΜΚΟ, οδηγεί τα παιδιά των προσφύγων, και όχι μόνο, στον δρόμο της πραγματικής ζωής, που πρέπει να κατακτιέται μέσα από αγώνες και όχι να εξαρτάται από πενιχρά επιδόματα χωρίς δουλειά και μόρφωση.

Μέσα στο παραπάνω πλαίσιο, το άκουσμα της είδησης ότι τα σχολεία ξεκινάνε και για τα παιδιά των κέντρων φιλοξενίας προξένησε αυθόρμητα χειροκροτήματα και φωνές από τους μικρούς υποψήφιους μαθητές. Κάποιοι, κυρίως οι έφηβοι, έχουν πάει σχολείο και στη χώρα τους και κρατάνε τη μνήμη.

Για τα μικρά παιδιά όμως, το σχολείο είναι κάτι σαν τα Χριστούγεννα. Αποτελεί την έξοδο από τη σκληρή καθημερινότητα των κέντρων φιλοξενίας, είναι κάτι πολύ σπουδαίο, γι' αυτό και στο κέντρο φιλοξενίας του Κάρα Τελε Λεσβού την πρώτη

Η ιστοσελίδα μας χρησιμοποιεί cookies για να βελτιώσει την πλοήγησή σας. Περισσότερες πληροφορίες

(<http://www.avgi.gr/article/10767322>)

x

μέρα ήρθαν όλα τα μικρά με βρεγμένα μαλλιά και χτενισμένα χωρίστρα στο πλάι και με το «καλό τους» μπλουζάκι. Ήταν σαν να βγαίνουν από το διήγημα της Κατίνας Παπά «Η εκδρομή του Δημητρού».

Το μεγάλο πρόβλημα ήταν τα παπούτσια. Τι παπούτσια θα φορούσαν στο σχολείο... Φυσικά, δεν μπορούν να πάνε με τις πανομοιότυπες πλαστικές παντόφλες και τα αντίστοιχα πάνινα παπούτσια που τους δίνονται.

Ακόμη και για τα παιδιά που έχει τύχει να πάρουν παπούτσια από κάποια φιλόδοξη ΜΚΟ, οι μήνες που έχουν διανύσει μέσα στο Κέντρο έφεραν και τη φυσιολογική αλλαγή στο νούμερο του παπουτσιού... Το σχολείο είναι μια γιορτή, ένα μεγάλο γεγονός. Αυτά και άλλα τέτοια συζητήθηκαν πριν την έναρξη της σχολικής ζωής τους φέτος.

Τελικά, βρέθηκαν κάποια μοντέρνα, αθλητικά κατά προτίμηση, παπούτσια για αρκετούς μικρούς, που με περισσή χαρά τα καμάρωναν καθώς πήγαιναν προς το σχολικό.

Στον γυρισμό έβγαλαν τα παπούτσια και ξαναγυρνούσαν σε όλο το camp ξυπόλητα ή με τις πλαστικές παντόφλες. Όταν ρωτήθηκαν γιατί δεν φορούσαν τα καινούργια παπούτσια, η απάντηση ήταν στα αγγλικά: «Δασκάλα, δεν ξέρεις... Αυτά είναι τα παπούτσια του σχολείου».

Θα τα προσέχουν και θα τα έχουν μόνο για το σχολείο και για τη μέρα που θα μπουν στο καράβι για να μας αποχαιρετήσουν από το νησί.

Αφιερωμένο στον Α. που πριν ενάμιση χρόνο έβαλε τα καλά του άσπρα παπούτσια και περίμενε μάταια να πάει σχολείο...

** Η Ειρήνη Αντωνάκου είναι συντονίστρια εκπαιδευτής προφύγων στο Καράτεπε Λέσβου, εκπαιδευτικός στη διαπολιτισμική εκπαίδευση*

*** Η Μαρία Περδικούρη είναι φιλόλογος, συντονίστρια εκπαίδευσης προσφύγων στο Καρά Τεπέ Λέσβου*